

Arrest

nr. 186 113 van 27 april 2017
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 13 januari 2017 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 9 december 2016 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 17 januari 2017 met referentnummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 1 maart 2017, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 10 april 2017.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken G. DE BOECK.

Gehoord de opmerkingen van advocaat V. HERMANS, die loco advocaat V. VANDERMEEREN verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. DUBOIS, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker diende op 13 juni 2016, in functie van zijn Nederlandse zus, een aanvraag in tot afgifte van de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Europese Unie.

1.2. Op 9 december 2016 nam de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten. Deze beslissingen, die verzoeker op 14 december 2016 ter kennis werden gebracht, zijn gemotiveerd als volgt:

"In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 13.06.2016 werd ingediend door: Naam: [S.] Voorna(a)m(en): [J.] Nationaliteit: Marokko [...]"

om de volgende reden geweigerd:

X De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie of van een ander familielid van een burger van de Unie.

Betrokkene vroeg op 13.06.2016 gezinshereniging aan met mevr. [S.F.], [...], van Nederlandse nationaliteit.

Ter staving van deze verwantschap werden 2 geboorteaktes voorgelegd die niet gelegaliseerd zijn, noch geapostilleerd.

Artikel 50§2,6° van het KB van 08.10.1981 bepaalt het volgende: Bij de aanvraag of ten laatste binnen de drie maanden na de aanvraag, dient de burger van de Unie naargelang het geval de volgende documenten over te maken: 6° familieleden bedoeld in artikel 40bis van de wet: a) officiële documenten of elk ander bewijs waarmee op geldige wijze de bloed- of aanverwantschap of van partnerschap, bedoeld in artikel 44, 2° lid, kan worden vastgesteld.

Betrokkene deed een aanvraag gezinshereniging overeenkomstig art. 47/1, 2° van de wet van 15.12.1980 als familielid van een burger van de Unie. Ten tijde van de aanvraag dienden de aktes gelegaliseerd te zijn (volledige legalisatie), intussen mag worden Marokkaanse aktes voorzien van een apostille overeenkomstig het Verdrag van Den Haag van 05.10.1961, ook wel het apostilleverdrag genoemd. Het recht op verblijf wordt daarom geweigerd aan betrokkene.

Voor zover alsnog de gelegaliseerde documenten zouden worden voorgelegd, dient het volgende te worden opgemerkt met betrekking tot de voorgelegde documenten:

- attest dd. 10.06.2016 op naam van de referentiepersoon waaruit blijkt dat zij op datum van het attest een financiële of materiële steun geniet vanwege het OCMW te Beerse. Er wordt geen attest op naam van betrokkene voorgelegd.

- Uitkeringsattest Nationaal Verbond van Socialistische Mutualiteiten 'De Voorzorg' dd. 10.06.2016 waaruit blijkt dat zij een primaire arbeidsongeschiktheid ontving voor de periode maart tot mei 2016; loonfiches Gebr. Gerrits met HDZ Helmand BV (februari - april 2016) op naam van de echtgenoot van de referentiepersoon; Aanslagbiljet personenbelasting en aanvullende belastingen (Inkomstenjaar 2014 - Aanslagjaar 2015)

- Brief Bpost - Western Union dd. 13.08.2016 met bijhorende verzendlijst Western Union (periode 28.05.2015 tot 26.07.2016) waaruit blijkt dat er verschillende keren geld is verzonden naar derden

Voor zover betrokkene en de referentiepersoon wensen aan te tonen dat betrokkene voorafgaand aan de huidige aanvraag gezinshereniging en reeds van in het land van herkomst deel uitmaakte van het gezin van de referentiepersoon, dient opgemerkt te worden dat dit niet blijkt uit het geheel van de beschikbare gegevens. Uit het geheel van de beschikbare gegevens blijkt weliswaar dat hij sedert 13.06.2016 in België deel uitmaakt van het gezin van de referentiepersoon; er werd echter niet aangetoond dat dit reeds het geval was in het land van herkomst.

Voor zover betrokkene en de referentiepersoon wensen aan te tonen dat betrokkene voorafgaand aan de huidige aanvraag gezinshereniging en reeds van in het land van herkomst ten laste was van de referentiepersoon, dient opgemerkt te worden dat betrokkene niet heeft aangetoond onvermogen te zijn, en dat er onvoldoende werd aangetoond dat hij voorafgaand aan de aanvraag en reeds van in het land van herkomst of origine financieel ten laste was van de referentiepersoon gezien er enkel geld werd overgemaakt aan derden. De voorgelegde verzendbewijzen hebben betrekking tot derde personen en niet op betrokkene.

Het gegeven dat betrokkene sedert juni 2016 tot op heden op het adres van de referentiepersoon gedomicilieerd is, doet geen afbreuk aan bovenstaande vaststellingen. Louter het gegeven dat betrokkene op het adres van de referentiepersoon gedomicilieerd was/is, heeft niet automatisch tot gevolg dat hij ook ten laste was/is van de referentiepersoon. Immers, de voorwaarde van het ten laste zijn dient op een actieve wijze te worden aangetoond en valt niet impliciet af te leiden uit het feit dat men onder hetzelfde dak woont (arrest RvV nr. 145.912 dd. 21.05.2015). Bovendien heeft deze situatie

betrekking op de toestand in België, niet op deze in het land van herkomst. Het komt toe aan betrokkenen hun aanvraag te actualiseren (arrest RvS nr. 222.809 dd. 12.03.2013).

Het recht op verblijf wordt geweigerd aan betrokkene. Het AI van betrokkene dient te worden ingetrokken.

Aan betrokkene wordt het bevel gegeven het grondgebied van het Rijk te verlaten binnen 30 dagen. Wettelijke basis artikel 7,1,2° van de wet van 15.12.1980: legaal verblijf in België is verstreken. Hierbij werd wel degelijk rekening gehouden met art. 74/13 van de wet van 15.12.1980. Immers, het gegeven dat de zus en schoonbroer van betrokkene zich in België gevestigd hebben kan een bevel aan betrokkene niet in de weg staan. Immers, er werd vastgesteld dat de referentiepersoon niet behoort tot het originele kerngezin van betrokkene; derhalve kan het gezinsleven van beide evenmin als argument worden aangehaald waarom het bevel niet zou mogen worden genomen. Betrokkene is een volwassen persoon waarvan mag verwacht worden dat hij ook een leven kan opbouwen in het land van herkomst of origine zonder de nabijheid van de referentiepersoon. Nergens uit het dossier blijkt dat hij daar niet toe in staat zou zijn. Van enige medische problematiek op naam van betrokkene of minderjarige kinderen is geen sprake. “

Dit zijn de bestreden beslissingen.

2. Onderzoek van het beroep

2.1.1. In een eerste middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991).

Hij verschaft de volgende toelichting:

“Deze motiveringsplicht heeft drie onlosmakelijk met elkaar verbonden verplichtingen tot gevolg:

- 1. motieven van de rechtshandeling moeten kenbaar zijn*
- 2. zij moeten beantwoorden aan de realiteit*
- 3. tenslotte moeten zij draagkrachtig zijn en deze beslissing effectief verantwoorden*

Dat de overheid verplicht is in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de grondslag liggen van de beslissing; Dat deze motieven ook afdoende moeten zijn;

Dat zij deze overwegingen niet opgenomen heeft in haar beslissing; Dat verzoeker niet de exacte motieven en gronden kent van de weigering;”.

2.1.2. De Raad merkt op dat de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 voorzien dat de beslissingen van de besturen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd, dat de motivering de juridische en de feitelijke overwegingen dient te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat deze motivering afdoende moet zijn.

Deze uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het begrip “afdoende” zoals vervat in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991, impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. De Raad stelt vast dat in de bestreden beslissingen duidelijk de determinerende motieven zijn aangegeven op grond waarvan deze beslissingen zijn genomen. In de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden wordt, met vermelding van de toepasselijke reglementaire bepalingen, immers vastgesteld dat verzoeker niet voldoet aan de voorwaarden om een recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van een familielid van een burger van de Unie te genieten. Verweerder heeft hierbij in eerste instantie, met verwijzing naar artikel 50, § 2, 6° van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en het Verdrag van Den Haag van 5 oktober 1961 tot afschaffing van het vereiste van legalisatie van buitenlandse openbare akten, geduïd dat verzoeker een geboorteakte heeft voorgelegd die niet gelegaliseerd is en ook niet voorzien is van een apostille. Daarnaast heeft verweerder, met verwijzing naar artikel 47/1 van de wet van 15 december 1980

betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) toegelicht dat verzoeker niet heeft aangetoond dat hij reeds in zijn land van herkomst deel uitmaakte van het gezin van zijn Nederlandse zus en dat hij ook niet aantoonde dat hij in dat land te haren laste was. Verweerder heeft tevens toegelicht dat hij overging tot de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten omdat verzoekers legaal verblijf in België is verstrekt en hij heeft hierbij ook uiteengezet dat hij rekening heeft gehouden met de verplichting die voortvloeit uit artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet. Deze motiveringen zijn pertinent en draagkrachtig. Ze laten verzoeker toe om zijn rechtsmiddelen met kennis van zaken aan te voeren.

Verzoekers bewering dat de motieven die aan de basis liggen van de bestreden beslissingen niet worden weergegeven is niets meer dan een ontkenning van de realiteit.

Een schending van de formele motiveringsplicht, zoals vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, wordt niet aangetoond.

Het eerste middel is ongegrond.

2.2.1. In een tweede middel voert verzoeker de schending aan van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM).

Zijn betoog luidt als volgt:

"1. Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privéleven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

Dat het recht op gezinshereniging dient gerespecteerd te worden;

Dat door het uitvaardigen van de kwestieuze beslissing geen juist evenwicht werd geëerbiedigd tussen de belangen van verzoeker in het kader van de eerbied voor zijn gezinsleven enerzijds en de belangen van de Belgische openbare orde anderzijds;

Dat de kwestieuze beslissing helemaal niet op zorgvuldige wijze genomen werd;"

2.2.2. Met zijn theoretische beschouwingen en zijn bewering dat de bestreden beslissingen met miskennis van het in artikel 8 van het EVRM vervatte recht op eerbiediging van zijn privé-, gezins- en familielevens zijn genomen, gaat verzoeker voorbij aan het gegeven dat verweerder in de bestreden beslissingen heeft uiteengezet dat hij niet aantoonde deel uit te maken van het kerngezin van zijn zus en er dan ook geen sprake is van een beschermenswaardig gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM. Verweerder heeft ook vastgesteld dat verzoeker als volwassen man kan worden geacht een leven op te bouwen in zijn land van herkomst zonder de nabijheid van zijn zus. Verzoeker toont het tegendeel niet aan.

Een schending van artikel 8 van het EVRM blijkt niet.

Het tweede middel is ongegrond.

2.3.1. Verzoeker voert in een derde middel de schending aan van het beginsel van behoorlijk bestuur, van het beginsel van fair play, van het rechtszekerheidsbeginsel, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van het redelijkheidsbeginsel. Hij meent ook dat verweerder zich schuldig maakte aan machtsoverschrijding.

Hij stelt het volgende:

“Het beginsel van de fairplay houdt in dat de overheid zich onpartijdig moet opstellen bij het nemen van een besluit en de noodzakelijke openheid en eerlijkheid in acht dient te nemen;

Dat zulks een flagrante schending is van het zorgvuldigheidsbeginsel en van het beginsel van fair play;

Dat de documenten op correcte wijze gelegaliseerd werden; Dat er nadien een andere vorm van legaliseren zijn intrede deed, doet er niet toe;

Dat door de gemeente aan verzoeker de stukken van ten laste zijn of te hebben samengewoond in het land van herkomst van/met de referentiepersoon niet gevraagd werden;”.

2.3.2. Uit de aan de Raad voorgelegde stukken blijkt dat verzoeker bij zijn aanvraag tot afgifte van de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie zijn geboorteakte en deze van zijn zus heeft neergelegd. Beide geboorteakten zijn niet gelegaliseerd. Verzoekers bewering dat de aangebrachte geboorteakten wel op correcte wijze zijn gelegaliseerd is zonder meer incorrect. Verweerder heeft aangegeven dat heden geboorteakten die voorzien zijn van een apostille ook kunnen worden aanvaard. Door deze inlichting aan verzoeker te verstrekken heeft verweerder voldaan aan zijn informatieplicht en geenszins een van de door verzoeker aangevoerde beginselen van behoorlijk bestuur miskend.

Voorts dient te worden gesteld dat wanneer een vreemdeling een recht op verblijf laat gelden dit impliceert dat de betrokken vreemdeling weet aan welke voorwaarden hij dient te voldoen opdat hij over dit recht zou kunnen beschikken en dat hij niet kan voorhouden dat verweerder de aangevoerde beginselen van behoorlijk bestuur heeft geschonden omdat hem niet zou zijn gevraagd om de vereiste bewijsstukken ter onderbouwing van zijn aanspraken aan te brengen. Er dient daarenboven te worden benadrukt dat er in de bijlage 19ter – het document dat werd opgesteld op het ogenblik dat verzoeker verzocht om de afgifte van de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Europese Unie – het volgende kan worden gelezen: *“de betrokkene wordt verzocht om binnen de drie maanden, dus ten laatste op 12/09/2016 (dag/maand/jaar), de volgende documenten over te leggen: Bewijs van onvermogen land van herkomst, bewijs reeds ten laste in land van herkomst OF bewijzen dat betrokkene deel uitmaakte van het gezin in het land van herkomst (officiële documenten afgeleverd door de overheid van het land van herkomst van betrokkene) + gelegaliseerde geboorteakte [S.J.] en [S.F.]”.* Verzoekers bewering dat hem niet gevraagd werd deze documenten over te maken is opnieuw een ontkenning van de realiteit.

Een schending van het beginsel van behoorlijk bestuur, van het beginsel van fair play, van het rechtszekerheidsbeginsel, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van het redelijkheidsbeginsel of enige vorm van machtsoverschrijding blijkt niet.

Het derde middel is ongegrond.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van verzoeker.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zevententwintig april tweeduizend zeventien door:

dhr. G. DE BOECK,

wnd. voorzitter,
rechter in vreemdelingenzaken

dhr. T. LEYSEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

G. DE BOECK